

האיש שבמראה

מאת : איציק אלוני

כל הזכויות שמורות

רחוב גוש חלב 23 תל אביב

טל: 03-5225458

דוא"ל: aloni-i@bezeqint.net

תקציר: צדיק, מוסיקאי מוכשר וצעיר בשיא הקריירה שלו מתחיל להתנהג באופן מוזר שמעורר את חשדם של רזיאל, חברו הטוב ומרים, שכנתו. השעות הארוכות הוא החל לבלות מול המראה בביתו, שקט ומסוגר, מתבררות כסממן של משבר אישי שפוקד אותו בעקבות מחלה קשה.

המחזה מוקדש לזכרו של חברי היקר יוסף שילוח

הדמויות:

- **צדיק** - כבן 40-50 מוזיקאי.
- **רזיאל** - חברו של צדיק צעיר ממנו.
- **מרים** - שכנה. מאוהבת בצדיק.

תמונה 1

המקום: סלון בבית מרוהט בצניעות. צדיק נכנס לסלון, בידו מראה גדולה ומניח אותה במקום נוח כדי לשבת ולהסתכל על עצמו. פושט את בגדיו ונשאר רק עם גופיה ותחתוני בוקסר. מביא את כלי הנגינה שלו ויושב מול המראה ומתחיל לנגן בסגנון קלאסי מן המזרח לאחר זמן מה הוא מפסיק לנגן ומתרכז בדמותו שבמראה.

צדיק: היום סוף המנגינה, ואיתה הגיעה המהלומה שאתה מקבל.

(בקריצה ונשיפה קולנית) ידעת שזה יבוא.

(מדקלם ומלווה את עצמו בצלילים)

חִיכִיתִי לָזָה... (צלילים)

חִיכִיתִי לְרִטִיבוֹת שְׁפִתַיִתִּיהָ...

חִיכִיתִי לְרִכּוֹת מְנַעֲמִיהָ...

חֲבוּק חֵם יוֹצֵא מִהַחֶזֶה, מִתְחַזֶּה...

לְמָה הוּא כֶּזֶה? (צלילים)

יוֹצֵא? ...

(למראה, מספר לעצמו) היום האנשים בוחרים להתפזר וללכת לכיוונים

שונים. בזמנים בהם גדלתי התגוררו משפחות קרובות זו לזו, ושכנים היו

מכירים מקרוב ומקיימים קשר יום יומי, משתפים מאכלים, קופצים לשכנים

לקפה, יושבים ומספרים סיפורים, פעם נוספת ועוד פעם, וגם קצת

מרכלים.

היה זמן לכול. אתה זוכר איך בזמנו האנשים היו מתמודדים בכוחות עצמם

עם חולי? לא היו להם את האמצעים, לכן לא מיהרו ללכת לרופא.

תמיד היה מי שיעזור, תמיד היה מי שיעוץ להם עצה! ותרופת סבתא

תמיד נחמָה.

אבל היום אנשים חולים לבד.

תמונה 2

רזיאל חברו הטוב של צדיק דופק בדלת ומיד נכנס. בתחתוני בוקסר.

רזיאל: (מתלונן) למה אתה מצלצל לי בדלת והולך?

צדיק: כי אתה כמו חירש. לא עונה.

רזיאל: הייתי באמבטיה.

מה שניגנת זו יצירה חדשה?

צדיק: (מכחכח בגרונו) סתם קשקוש.

רזיאל: אני אמנם לא יודע לנגן ולא מבין במוזיקה כמוך, אבל יש לי שמיעה טובה ואני יודע שהרבה יצירות טובות מתחילות מסתם קשקוש.

צדיק: (יוצא לו קול צרוד) זה נכון.

(מכחכח בגרונו) אבל לא ממה שניגנתי.

רזיאל: למה? זה דווקא נשמע מקסים.

צדיק: (מכחכח בגרונו) תקשיב לזה.

רזיאל: למה אתה מכחכח בגרון?

צדיק: לא דיברתי כל היום לכן מיתרי הקול קצת חלודים. בדיוק כמו מיתרי כלי נגינה כשלא פורטים עליהם. עכשיו תקשיב.

{צדיק מנגן מוזיקה מאולתרת}

רזיאל: הלוואי עליי קשקושים כאלה.

צדיק: תקשיב לזה. (קטע אלתור מרגש)

ולזה שבא אחריו. (שוב אלתור עוד יותר מרגש)

רזיאל: (מוחה כפיים) יפה מאוד! כך אתה יושב כל יום ומנגן בתחתוני בוקסר מול המראה?

צדיק: החום והלחות הענישו אותי. (קם להתלבש)

רזיאל: הלוואי וכל העונשים שלי יהיו כאלה. אם אתה באמצע יצירה אני יכול ללכת, כיף גם לשמוע אותך מהבית.

- צדיק:** אתה יכול להישאר, רק בחנתי את עצמי.
- רזיאל:** תמשיך לנגן ולבחון.
- צדיק:** אין לי כבר חשק.
- רזיאל:** אני יכול ללכת ולחזור מאוחר יותר.
- צדיק:** די, אל תעשה מזה עניין.
(בשקט כמעט לעצמו) נודניק.
- רזיאל:** תראה את שנינו באמצע הסלון בתחתוני בוקסר. (צוחק)
- צדיק:** טוב שאני מצחיק אותך.
- צדיק:** אם זר היה נכנס היה שואל את עצמו- הכול בסדר פה?
- צדיק:** כן, עמדתי באמצע הסלון עם תחתוני בוקסר והסתכלתי במראה.
אז מה!?
- רזיאל:** וראית שינויים לעומת אתמול?
- צדיק:** אם תסתכל כל יום במראה תמיד תראה שינויים. אנחנו משתנים בכל יום.
תסתכל ותלמד מהנשים, הן מסתכלות בכל מראה שנקרית בדרכן. מה הן רואות שם?
- רזיאל:** צדיק, די עם הבולשיט. הצלצולים בדלת שלי נשמעו מאוד לחוצים, תרתי משמע.
- צדיק:** למה לא פתחת מיד?
- רזיאל:** הייתי באמבטיה. תראה איזה אור יש לך בבית, אור!
(בציניות) איך אתה יודע להסתדר.
- צדיק:** אבל החושך יכול להשתלט על האור.
- רזיאל:** ולהפך.
- צדיק:** תשתה תה? משהו? (הולך להכין לעצמו תה)
- רזיאל:** אם אני אגיד לך שלא מתחשק לי תה...
- צדיק:** רוצה או לא?

רזיאל: לא רוצה, אבל אני סקרן לשמוע את מה שיש לך לספר לי.

צדיק: איזה נודניק.

בטוח אתה לא רוצה תה?! אני מכין לעצמי.

רזיאל: כשאתה מתחיל בתה, סימן שיש לך בשורה ורק אתה יודע אם היא טובה או לא.

צדיק: יש לי מילים שעשויות להיות קשות מאוד.

רזיאל: לכן אני ממליץ לך לא ללכת על קצות האצבעות.

צדיק: הצלחת לבלבל אותי לגמרי, שכחתי כבר מה רציתי לעשות.

רזיאל: להכין כוס תה.

צדיק: אה, כן. (תוך כדי הכנת התה) לפני כמה ימים עמדתי מול המראה בשירותים בבית קפה ובחנתי את עצמי, כי חשבתי שאני מאבד את השפיות שלי והחלטתי שאני צריך לשתף מישהו.

רזיאל: אז בוא תתחיל מהתחלה.

צדיק: בוא? אני מנסה להתחיל ואתה מבלבל אותי.

(מצביע על המראה הגדולה) אתה רואה את המראה הזאת?

רזיאל: נו,

צדיק: מצאתי דרך התמודדות פשוטה, להסתכל במראה ולא לחשוב על העתיד.

{רזיאל מגרד בעורפו ולא קולט}

צדיק: (מנסה להסביר) אני החלטתי לנסות לחיות כל יום, את היום.

רזיאל: אהה...

צדיק: פשוט. לחיות את הרגע.

(מעיף מבט אל רזיאל) אני רואה שעוד לא הבנת.

רזיאל: מה יש כאן להבין?

צדיק: כדי להפוך את החיים שנותרו לנסבלים ומספיקים לפחות מוזיקלית.

- רזיאל:** (קוטע אותו) "החיים שנתרו?!"
פורש את ידיו (אלוהים, עוזר לי להבין את הבנאדם הזה!
- צדיק:** כל אדם סקרן לדעת כמה זמן נותר לו לחיות, אבל מהפחד ולא רוצה לדעת.
- רזיאל:** ולשבת מול המראה עוזר לדעת?
- צדיק:** בדיוק! ישיבה מול המראה עוזר לי להבין איך להיכנס לתוך עולמו של מי שנמצא במראה!
- רזיאל:** והאיש שבמראה באמת יכול לגלות כמה זמן נותר? עוד מעט תתחיל להתפלסף ולהגיד לי גם; "כדי לקבל את הדמות המשתקפת במראה כדאי ורצוי להפיח בה רוח חיים."
- צדיק:** בול! איך ידעת?
יש לי בשורה בשבילך.
(מצביע על המראה. משתעל) לידיעתך, יש בה כבר רוח חיים.
- רזיאל:** תשמע צדיק, אתה נשמע מחורפן לגמרי. מה עובר עליך?
המוזיקה חרפנה אותך?
- צדיק:** נכון זה נראה ונשמע לא מתקבל על הדעת. כי אני עכשיו נמצא בתחילתו של הסוף.
- רזיאל:** אתה נשמע כמו זומבי.
- צדיק:** **(חושב לרגע)** אני שואל את עצמי, כשהגיהינום יתמלא ולא יהיה בו מקום, לאן ילכו כל המתים?
- רזיאל:** יתחילו להעביר אותם לגן עדן.
- צדיק:** ואז הפושעים יהיו מן ההפקר, ואם גם גן העדן יתמלא?
- רזיאל:** יכנסו למראות?
- צדיק:** עוד לא.
- רזיאל:** יקומו כמה ג-הי-נו-מים וגני-עדנים.
- צדיק:** **(צוחק)** לא ידידי. המתים יתחילו לחזור לפה! לארץ! לצפיפות אוכלוסין, או יותר נכון, לפיצוץ אוכלוסין! **(משתעל)**

רזיאל: אם כך, לפי מה שאני רואה ושומע, כדאי לך להפסיק לעשן ולהשתעל כדי שתגיע באיחור לאחד משני המקומות. יום אחד זה יהרוג אותך.

צדיק: (בכעס) כמה פעמים אתה צריך להגיד לי את זה? די! הרסת לי את החיים.

רזיאל: עצור! אני לוקח את המילים שלי בחזרה.

צדיק: (בהיסוס מה) בוא ותשמע למה קראתי לך. לפני שבועיים, בזמן שאני מעשן אני מביט במראה לתוך הפה שלי. (מכחכח בגרונו)

רזיאל: לכן אני מציע לך... ש... ש... הדבר הטוב ביותר שאתה יכול לעשות לגוף שלך, זה לוותר על העישון!

צדיק: (קוטע בכעס) דיי!

רזיאל: אני יודע שזה לא קל - אני כבר לא שם, אז קל לי להציע.

צדיק: (פתאום התקפת זעם כבוש) אתה לא יכול לסתום את הפה?! הפה שלך כבר מתחיל להסריח!

רזיאל: אני חושב שאני אלך. ברצינות, תגיד, אני לא אעלב. אני מבין שעובר עליך משהו. אם טוב לך להיות לבד עם המראה, אני אלך ומתי שתרצה, צלצל פעמיים בדלת שממול ואני אבוא.

{צדיק נראה מהורהר}

רזיאל: צדיק, אתה בסדר?! (אחרי שתיקה קלה) אם אני לא אדבר, עם מי תדבר? עם המראה?

צדיק: בבקשה תפסיק לזיין לי את המוח!

רזיאל: אתה סתם כועס כשאני מזכיר את העישון.

צדיק: די להזכיר את העישון הזה! (משתעל)

{דפיקות בדלת}

צדיק: ותפסיק לבלבל את המוח! לך תראה מי זה, אין לי כוח לראות אף אחד. תגיד שאני עסוק מאוד.

{דפיקות חוזרות. רזיאל הולך לפתוח}

רזיאל: היי מרים, צדיק עסוק מאוד.

מרים: (מבחוץ) אתם, בסדר?
(מציצה פנימה) צדיק זאת אני.

{מרים נכנסת בלי לבקש רשות, בחורה נאה מאוד שמאוהבת בצדיק.
צדיק ורזיאל נראים מופתעים מכניסתה}

מרים: היי, איזה אור יש לך בבית.

צדיק: הנה עוד אחת עם האור. אתם רוצים שאני אתחיל לסגור תריסים ולהחשיך את החדר?

מרים: אתם באמצע משהו?

צדיק: למה?

מרים: אני יודעת שלא ציפיתם לי, אבל שניכם עומדים בתחתוני בוקסר ובוהים בי, כאילו אתם בשוק.
אתם רוצים שאני אלך? אני אלך.

צדיק: לא-לא.

רזיאל: שאני אלך?

{צדיק לא עונה}

מרים: ששנינו נלך?

צדיק: (בכעס) אף אחד לא הולך!

מרים: (לצדיק) למה אתה עצבני?

צדיק: אני לא עצבני!

מרים: שמעתי אותך מנגן, ואחר כך שמעתי צעקות. קרה משהו?

צדיק: מה כל הדאגה הזאת שלכם? תעזבו אותי בשקט! (הולך לחדרו)

מרים: (לרזיאל, לאחר שתיקה קלה)
הוא מסתיר משהו, זאת לא התנהגות אופיינית לו.

רזיאל: גם אני חושב.

מרים: הוא סיפר לך משהו?

רזיאל: סיפר על השיגעון החדש, ישיבה מול המראה כדי לחדור לתוך הזהות שלו.

מרים: אתה משקר לי?

רזיאל: הוא התחיל לספר משהו ואני עם הפה הגדול שלי הרגזתי אותו.
(קורא לעבר צדיק) צדיק, אני הולך!

צדיק: (מבחוץ) חכה!

רזיאל: (קורא לעבר צדיק) אני אבוא מאוחר יותר.

{צדיק חוזר לבוש במכנסיים}

צדיק: אני לא צריך גננת.
(למרים) למה באת?!

מרים: באתי להזמין אתכם לאכול אצלי צהריים

{אחרי שתיקה קלה, צדיק הולך ממנה ומהמהם המהום כעוס}

מרים: מה קרה? אמרתי משהו שלא הייתי צריכה להגיד?

צדיק: אני לא רעב!

רזיאל: גם אני לא.

מרים: שני שקרים בשנייה אחת. אם אתם לא רוצים לבוא אלי, האוכל יבוא אליכם, ואחר כך תלקקו את האצבעות, ותגידו: "למה לא אמרת לנו שזה כל כך טעים?" אני הולכת ואתם תתכוננו נפשית וקיבתית.

{מרים יוצאת.

צדיק ורזיאל עומדי לרגע כאילמים}

רזיאל: זאת תותח הוביצר. קשה לעמוד בפניה.

צדיק: קשה? מסובך!

רזיאל: קורה משהו בניכם?

צדיק: לא רוצה יחסים עם אף אחת. בעיקר לא עם שכנה שגרה מעלי. טוב לי לבד.

רזיאל: אבל היא רוצה.

צדיק: היה משהו בינינו וזה נגמר.

רזיאל: למה?

צדיק: בעצמך ראית, שמעה צעקה קטנה, ומיד ירדה. עזוב, אני מעדיף לא לדבר על זה וזהו!

רזיאל: טוב אני הולך לשים עליי מכנסים וחוזר מיד. (יוצא)

{ צדיק יושב מול המראה ובודק את עצמו }

צדיק: (מול המראה, אנחה) איי צדיק, צדיק. "אשר יגורתי בא לי"

רזיאל: (חוזר תוך כדי לבישת המכנסיים) תראה, אני לא רציתי להרגיז.

צדיק: (קוטע אותו) מצאתי גושים פה-ושם כתמים אדמדמים ולבנים.

{ רזיאל לא קולט }

צדיק: בפה.

כשביקרתי בפעם הראשונה אצל הפרופסור ביקשתי ממנו אבחנה ראשונה. כששאלתי אותו אם זה-זה? הנהן, ואמר נעשה בדיקות מקיפות. היום, קיבלתי מספיק אומץ כדי לשאול את הפרופסור שנחשב לאחד מהטובים בארץ. (מתקשה לנשום) איך אני באמת? מה עליי לעשות? כי בתוך תוכי כנראה שאני קצת מפוחד. אני מפחד מבתי חולים, מהריחות, מהאוכל, מהווירוסים, מהקולות, מההיגינה, מהכול. אבל במציאות אני לא מפחד מהמוות!

רזיאל: (מופתע) מה זאת אומרת?

צדיק: פתאום אני מבין, שאני הולך לאבד הרבה דברים, וזה קורע לי את הלב.

רזיאל: צדיק, ספר מה עובר עליך?

{ צדיק משתעל וממהר לאמבטיה }

רזיאל: אתה בסדר?

(הולך אחריו לפתח האמבטיה) מה קורה?
אתה רואה? תמיד אמרתי לך שאלה הסיגריות, ועל זה אני
מדבר אתך כל השנים.

צדיק: (חוזר כשמטפחת חוסמת את פיו) יש לי סרטן.

רזיאל: (בשוק) מה?!

צדיק: (מראה את המטפחת) הנה תראה את הדם.

{שתיקה}

רזיאל: לא יכול להיות!

אולי זה מהפצעים בפה או דימום מהאף בגלל שמשכת נזלת.
זה קורה גם לי. תראה לי את הפה, אני לא מאמין. תראה-תראה.

צדיק: אתה חושב שתגלה משהו שהרופא לא ראה?

רזיאל: מה אכפת לך להראות?

{צדיק ניכנע ופותח את הפה}

רזיאל: רגע אני אביא כפית. (ממהר לקחת כפית שליד כוס התה ומכניס לפה של צדיק)

צדיק: (עם הכפית בפה, יוצא קול מעוות) הפוך, הפוך.

רזיאל: מה הפוך? (הופך את הכפית ומנסה שוב)

צדיק: (בקול מעוות) הפוך אמרתי לך, הפוך.

רזיאל: מה הפוך?!

צדיק: (מסמן לו) תסובב, תעשה עם הידית.

רזיאל: (מסובב את הכפית ובודק) מה שיש לך, זה שום דבר.

צדיק: מהפה שלך לאוזן של אלוהים.

רזיאל: רגע-רגע בוא עוד פעם, אבל תוציא את הלשון החוצה, תעשה אהה.

(שולף מכיסו טישו ומחזיק את לשונו של צדיק שלא תחליק, ומושך)

צדיק: (מתנתק ממנו בזעם) אתה לא נורמלי. מה אתה מושך לי את הלשון?

רזיאל: ככה עושים הרופאים.

צדיק: אתה רופא?!

רזיאל: לא.

צדיק: כשתהיה רופא תעשה את זה. כמעט עקרת לי את הלשון. תמשוך בעדינות ונגמור עם זה.

{רזיאל ממשיך ומסמן לו ביד להוציא את הלשון.
צדיק עדיין עושה כדברו בסלחנות}

רזיאל: אהה...

צדיק: (אחריו) אהה...

רזיאל: חד משמעית, זה לא מהפה. תרים את הראש, נראה את האף.

צדיק: אתה לא פותח לי את האף עם הכפית!

רזיאל: (בודק) הדם לא מהאף.

צדיק: ברור שזה מהפה ולא מהאף, עכשיו אתה בטח רוצה להיכנס לי גם לתחת? הרגע חזרתי מהרופא וקיבלתי ממנו תשובות לבדיקות שעשיתי. חד-משמעית, זה סרטן! אגב, הפסקתי לעשן.

רזיאל: (חופן את ראש בחוסר אונים. לעצמו) עכשיו הוא נזכר להפסיק לעשן.

צדיק: (מזהיר בתקיפות ובקול) שום דרמות! אתה שומע?! אני לא רוצה לשמוע ממך בכי!

רזיאל: אני לא בוכה.

צדיק: שום רחמים! אתה שומע?

רזיאל: אני...

צדוק: שתוק וזהו!

רזיאל: אתה מספר לי משהו כל כך דרמטי ואתה אומר לי בלי דרמות?

צדיק: כן! שום דבר, זהו זה! זה בא, וזהו!

{אחרי שתיקה קלה}

רזיאל: אני לא יכול למצוא את המילים כדי... אני לא מאמין...
(מחפש את המילה המתאימה) ל... ל... אין לי מילים.

צדיק: (בזעם) אני לא זקוק למילים! ואל תנסה להרגיע אותי! אני לא זקוק לתנחומים ולרחמים של אף אחד! ברור?! מה שיש, אי-אפשר לרפא. איך הוא אמר לי? "באת באיחור של כמה חודשים טובים".

רזיאל: מה, מה, מה זאת אומרת סרטן? לפני זה לא הרגשת כלום? פתאום? ככה?

צדיק: ה-ככה הזה יושב אצלי בגוף כבר זמן רב עד שהיום נודע לי סופית, ואתה הראשון ששומע.

רזיאל: (מופתע) עוד לא סיפרת למשפחה?

צדיק: אתה חושב שאני צריך?

רזיאל: מה זאת אומרת צריך?! אתה חייב!

צדיק: אני לא מעוניין שאף אחד יידע. אני רוצה לשמור את המחלה בסוד! אני לא רוצה שידאגו לי, ינדנדו לי וייעצו לי. אתה שומע? אף אחד!

רזיאל: (חסר מנוחה) אתה חייב לספר למשפחה!

{צדיק נועץ בו מבט}

רזיאל: לעזאזל!

אני בטוח שההחלטה לא לספר לא באה לך בקלות.
(ניגש למראה וצועק בפניה) אידיוט! פאק-פאק-פאק! מה אתה...

צדיק: (קוטע אותו) תרשה לי לנהל את החיים שלי.

{רזיאל נאנח בקול}

צדיק: ביקשתי בלי דרמות ו...

רזיאל: לא דיברתי רק נאנחתי, נשמתי עמוק ככה, (מדגים) אהה.

צדיק: אל תיאנח ואל תנשום עמוק! תהיה עצוב בשקט! אני לא צריך שלליות כרגע. אני השלמתי עם זה.
(רואה את רזיאל שמתאפק)
(בכעס) בלי בכי אמרתי לך!

רזיאל: (בקול בכי עצור, מנגב את עיניו בשרוולו) מי בוכה? אני לא בוכה... אז זהו אתה הולך? אין ו... אי אפשר לנתח? ולהוציא את...

צדיק: (לא מאפשר לרזיאל לסיים) אין סיכוי! ואין סיכוי שאני אלך לטיפולים כימותרפיים. פספסתי את חלון ההזדמנויות הזה.

רזיאל: אתה הורג אותי, אתה נראה לי...

צדיק: (קוטע אותו) תמיד אמרתי שכשזה יבוא, אני לא אעשה מזה סיפור.

{שתיקה קלה}

רזיאל: (כאילו נזכר) מה אמרת הרגע, שמה תעשה?

צדיק: כלום. אין מה לעשות, לקבל וזהו, הכי פשוט.

רזיאל: (מנסה לשכנעו) צריכה להיות לך תקווה. אם לא בשבילך אז לפחות בשביל האנשים שאוהבים אותך, בשביל אלה שאוהבים את היצירות שלך.

צדיק: (בתקיפות) אני צריך לעשות טיפולים כדי להאריך את חיי בכוח, כדי שאנשים אחרים יהינו מהמוזיקה שלי?!

רזיאל: אני אומר שאסור לאבד תקווה.

צדיק: אני לא רוצה להיות תלוי באף אחד, לא רוצה להיות לנטל, לגרום סבל, הרי שנינו יודעים שבסוף יהיו כאבים.

רזיאל: אף אחד לא יודע מתי הסוף, אבל אפשר להרחיקו.

{צדיק צוחק}

רזיאל: מה מצחיק?

צדיק: להפך! אני מעוניין לקרב את הסוף. אני לא מתכוון לסבול בצורה כזאת אלימה. אני חושב לנסוע לבצע המתת חסד בחו"ל. הכי טוב ככה, לכולם. מה בסך הכול אני מבקש? שיזכרו אותי בריא!

רזיאל: אני לא מסכים אתך. אני חושב שאתה מדבר ככה בגלל שרק היום קיבלת את הבשורה ואתה קצת מוכה תדהמה.

צדיק: כבר שנים אני יודע ששילום אחד זה יבוא.

רזיאל: מה עם טיפולים? לדעתי אתה חייב לקבל חוות דעת שנייה.

צדיק: אני בכלל לא שם. זה הסוף!
מה שאני מנסה לעשות זה להתנתק ולהתמקד בדברים אחרים.

רזיאל: אין שום סיכוי שתחזור להיות בריא?!

צדיק: שאלת כבר, והתשובה היא לא! לא! לא! זה סופי! פרופסור מומחה למחלה בתל השומר אמר: "קיבלת שישה חודשים מתנה, לא יותר". אמרתי לו: למה לא פחות? הסתכל עלי כעל משוגע, ואמר: "אם לא הייתי מכיר אותך, הייתי שולח אותך לאשפוז פסיכיאטרי ולא אונקולוגי."

רזיאל: (מופתע) שישה חודשים בלבד?! למה לא יותר?

צדיק: מה חשבת, שזה שוק שמתמקחים על הזמן? חצי שנה יותר טובה משנה של סבל. המזל והנחמה שלי הם שנהייתי מהחיים שלי ואני גאה בהם. אני לא מתכוון לשקוע ברחמים עצמיים בגלל מצבי. נכון, קיבלתי מהלומה. רציתי להאמין שיום אחד אשכב לישון ופשוט לא אתעורר. (מגחך לעצמו)

רזיאל: אבל אתה עוד צעיר, אתה עכשיו נמצא במצב הזה... ו... המחקרים מתקדמים מהר, יכולים עוד להפתיע ולמצוא את התרופה.

צדיק: נכון אני צעיר, אבל מרגיש זקן. זהו, נגמר לי, מאה יצירות. לא כל אחד זוכה לכתוב כל כך הרבה יצירות גם אם הוא כפול מגילי.

רזיאל: נכון, וחלק מהן כבר מסתובבות בעולם.
עם הכישרון שקיבלת במתנה, למה שלא תכתוב עוד מאה יצירות?

צדיק: תאמין לי שלא צריך יותר מזה.

רזיאל: אנחנו צריכים.

צדיק: יש לי פחדים למרות כל ההכחשות. היום טעמתי לראשונה באמת את הטעם האמיתי של הבדידות וחוסר התקווה העומדים לפני, אני לא יכול להעמיד פנים שאני לא מפחד מהלא נודע.

רזיאל: אולי תיתן לי הזדמנות להציע קצת נחמה?

צדיק: הנחמה היחידה שלי היא היצירות. ולמות ללא סבל.

רזיאל: ככה? ללכת, וזהו?

צדיק: זו הדרך שמתאימה לי.

רזיאל: כן?

צדיק: כן!

רזיאל: למה?

צדיק: ככה.

רזיאל: כלב, גור כלבים, יכול לגרום לך לחייך, ולארח לך לחברה.

צדיק: ומי יוציא אותו לעשות צרכים?

רזיאל: הכלב יקשקש בזנב בהתלהבות עוצרת נשימה ואתה תרגיש אהבה. תראה, ברפואה יש פריצות דרך בכל רגע נתון ואולי תוכל להספיק ולהיעזר באחת מהן.

צדיק: מעולם לא היה לי פחד מהמוות. קרה שחשבתי שהפחד יתגנב אלי כשאתבגר, חשבתי על האפשרות שאפתח מחלה סופנית, אבל לא בגיל הזה. אני לא מאמין בחיים שלאחר המוות. (מצחקק) היום... נזכרתי ביום שעליתי על מטוס בפעם הראשונה בחיי ונתקפתי חרדה. התחלתי לחשוב על הבחורה הזאת ליאורה שהייתי מאוהב בה, והצטערתי מאוד שאם אמות, כבר לא אזכה לראות אותה. (מחייך) ואז מרוב פחד חיברתי את האוזניות שלי והתנדנדתי בקצב המוזיקה.

רזיאל: אז אתה כן מפחד.

צדיק: הבשורה שינתה אותי.

(מתחיל ללכת הלוך וחזור)

לפעמים, זה כואב כל כך שאני לא יודע מה לעשות. בשבוע האחרון הסתובבתי ללא מטרה רק כדי להעביר את הזמן, כדי לברוח כמה שיותר רחוק. רציתי לְפֹת בצרותיהם של אחרים נכנסתי לכמה הצגות יומיות בקולנוע, והגעתי למסקנה; לאף אחד לא אכפת מאף אדם אחר, ולמה שיהיה אכפת? אנשים מתים כל כמה שניות. רק אז קלטתי שהגוף שלי כבר אבוד.

רזיאל: תראה, זה טבעי שאנשים ירצו למות כשהם מקבלים בשורה כזאת, אבל בכל זאת הרבה שינו את דעתם. כולם אומרים שברגע שהם יחלו במחלה סופנית ויצטרכו שמישהו יטפל בהם, הם יעדיפו למות כמה שיותר מהר. וכשזה קורה הם נאחזים בכל קש. מה עכשיו? אתה פשוט תשב מול המראה, ותחכה למוות שיגאל אותך?

צדיק שותק ומתחיל לנגן.
רזיאל מקליט
אור יורד.

תמונה 3

מרים נכנסת עם סיר.

מרים: איפה רזיאל?

צדיק: הלך להגיד לאמא שלו לא לחכות לו עם האוכל.

מרים: למה היה צריך ללכת אם הוא יכול לטלפן?

צדיק: אמא שלו לא עונה לטלפונים.

מרים: למה?

צדיק: פוחדת מכל צלצול שיכול להביא בשורה רעה...

מרים: מוזר. היא עדיין מבשלת לו?

צדיק: עושה לו הכול.

מרים: מפונק.

צדיק: היא מפנקת אותו.

מרים: אם נחכה לו האוכל יתקרר. נשב לאכול?

צדיק: אני לא רעב.

מרים: גם אני לא אוכל.

צדיק: חכי לרזיאל ותאכלו ביחד.

מרים: ואתה תסתכל עלינו?

צדיק: לפני שאני אסתכל עליכם אני מבקש שתסתכלי את עלי ותגידי לי אם משהו נראה לך לא בסדר אצלי.

מרים: אתה מביך אותי.

צדיק: ברצינות, מה את רואה?

מרים: מה אני רואה?

צדיק: כן.

מרים: אתה נראה לי מפוזר, לא רגוע, אבוד אבל אני אוהבת אותך.

צדיק: הנפתי דגל לבן.

מרים: תגידי, זה אתה שמדבר או המראה? שמעתי על השיגעון החדש של המראה.

צדיק: את יודעת שהוריי נפטרו לפני זמנכם. מזל שאני לא נשוי, ואין לי... אפשר להגיד שאין לי כמעט משפחה כי אני לא נמצא בקשר איתם. יש לי רק כמה חברים. האנרגיה העצומה שנדרשת ממני כדי לחבר את המחשבות לפה שלי, קשה מדי.

מרים: אז מה, אתה מעדיף שאשתוק?

צדיק: זה הסרטן...

מרים: (נדהמת. בקושי יוצא לה הקול) מה?!

צדיק: מה ששמעת. הזיכרונות הטובים אולי יעזרו לך להתמודד בעתיד, אחרי שאני אעזוב את העולם הזה.

מרים: רגע, רגע, רגע! מה זה צריך להיות?!

צדיק: אל תיקחי את הכול ללב, הסרטן שלי נכנס בי חזק בכל הכוח. אני יודע שנתר לי מעט מאוד זמן לחיות. ששה חודשים. אני לא יודע מה לעשות עכשיו. את ורזיאל החברים הכי טובים שלי. תשמרו אחת על השני.

מרים: פאק יו! על מה אתה מדבר?

צדיק: אמרתי לך כמה וכמה פעמים שיום אחד זה יבוא, ידעת שחיכיתי לזה. לכן אני לא רוצה דרמות!

- מרים:** והמשפחה?
- צדיק:** לא מספר להם וגם את לא! אני מבקש שתכבדי אותי ותשמרי את זה בסוד.
- מרים:** למה לשמור?! למה להסתיר את זה?
- צדיק:** כי הם יתחילו עם כל העצות "החכמות" שלהם.
- מרים:** (בהיסוס) שאני אדבר איתם?
- צדיק:** (נחרץ, בקול תקיף) בשום פנים ואופן לא!
- מרים:** אני לא מבינה אותך. אתה לא צריך שום תמיכה נפשית? אני לא יודעת מה לעשות אתך. בבקשה, תגיד לי משהו! מה איתי? תענה לי! מה איתנו? אנחנו עוד צעירים.
- צדיק:** למות צעיר יחסית זאת תמיד טרגדיה, אבל אני אסיר תודה על כך שקיבלתי עוד שישה חודשים לחיות... ו... עכשיו סוף סוף אני יכול לחשוב ולהגיד את כל מה שבא לי.
- מרים:** מה בא לך להגיד שלא אמרת עד עכשיו?! הרי תמיד יכולת לחשוב ולהגיד כל מה שבא לך!
- צדיק:** תקשיב, אתה יכול עדיין לעשות עוד הרבה דברים גדולים.
- צדיק:** (נכנס לדבריה) הצחקת אותי. איזה דברים גדולים?
- מרים:** מוזיקה.
- צדיק:** עוד מוזיקה?!
- מרים:** מוזיקה יכולה לרפא ולחזק את הנפש, המוזיקה תמיד נתנה לך כוח! (בלהט) עוד מאתיים יצירות חכמות שלך! יש לך הזדמנות, לפחות לזמן מה. בוא נצא, תהנה, תצחק, תבכה, תתפלסף...
- צדיק:** אני את ההנאה כבר קיבלתי.
- מרים:** אז תנצל את מה שאנחנו עדיין יכולים לעשות ביחד, תתענג על חיים פחות או יותר נורמליים ותתכונן לקראת מה שיקרה. (פתאום) תעשה לי ילד! כאשר יגיע הסוף, יהיה לך שלום פנימי, וסיפוק בידיעה שיש לך ילד.
- צדיק:** ילד?

- מרים:** כן, ילד ממני.
- צדיק:** את מדברת ברצינות?
- מרים:** תשאיר לי זיכרון יפה ממך.
- צדיק:** לא מעניין אותי דור המשך.
- מרים:** ידעתי! (פונה אליו בשקט וברצינות) אם הייתי אומרת לך שאני בהריון?
- צדיק:** אבל את לא!
- מרים:** ואם אני כן? מה תעשה?
- צדיק:** אתעקש שתעשי הפלה.
- מרים:** ואם מאוחר?
- צדיק:** אף פעם לא מאוחר. את באמת בהריון?
- מרים:** אני לא יודעת. יש איחור אבל זה לא אומר כלום.
- צדיק:** עשית בדיקה?
- מרים:** כן. פעם יוצא לא ברור ופעם חיובי.
- צדיק:** רופא?
- מרים:** יש לי תור. צדיק תפתח קצת את הלב, נסה להיות חיובי. אתה תהיה מופתע עד כמה שישה חודשים יכולים להביא אותך למקומות יותר מנחמים.
- צדיק:** תבטיחי שאם את בהריון תעשי הפלה!
- מרים:** לא! אני לא אפיל. התינוק גם שלי!
- צדיק:** אני מחליט! את עושה את זה וזהו! (הולך ממנה)
- מרים:** אתה לא תגיד לי מה לעשות עם הגוף שלי.
- צדיק:** אם כך, עד שאת לא מפילה, אין לך מה לבוא לכאן.
- צדיק הולך לחדרו כעוס. מרים עומדת חסרת אונים. אור יורד.**

תמונה 4

אחרי מספר שבועות.

צדיק נראה חיוור. בתחתוני בוקסר יושב מול המראה. עושה עיסוי לקרקפת.

- צדיק:** - (מדבר ועונה לעצמו) הפסקת לאכול?
 - אין לי תיאבון. ניסיתי לעשות דברים מכניים, שיש בהם תנועה
 כי לא רציתי לשקוע במחשבות, החלומות הפכו לסייטים.
 - זה דבר נוראי ואני מזדהה אתך לחלוטין.
 - (קורץ לעצמו במראה) תראה, אנחנו חברים קרובים, נכון?
 אני אומר לך שאני מבקש לחדול. פשוט, לא להתקיים עוד.
 - למה?
 - כי אני מרגיש שאין לי יותר בשביל מה לחיות.
 - תינוק?
 - הצחקת אותי. תגדל אותנו אתה, אני לא רוצה!
 רזיאל צודק, אתה מתחרפן.
 - אתה החמור הכי גדול בעולם.
 - גם אתה חמור לא קטן! כולם רוצים בעיקר לחיות.

{שתי דפיקות בדלת. נכנס רזיאל}

רזיאל: (עם כניסתו) תודה לאל שהדלת לא נעולה. לאן נעלמת בימים האחרונים?
 באתי, צלצלתי, דפקתי, ולא שמעתי כלום ואפילו עמדתי ליד הדלת לרחרח
 אם יוצא ריח של...! אני מבקש ממך לא לעשות לי את זה עוד פעם. כמעט
 פרצתי את הדלת!

צדיק: יש לך את המפתח לדירה.

רזיאל: אתה חושב לא ניסיתי? המפתח לא נכנס!

צדיק: יש רגעים של מלנכוליה, בהם השתיקה יכולה להרגיע, לפעמים היא
 מוגזמת למדי, אבל היא נחוצה.

רזיאל: ביומיים האחרונים היית בבית ולא ענית לי?!

צדיק: כשאני מסתכל במראה אני רואה שההשתקפות שלי נראית די טוב יחסית
 לאדם חולה, ואני שואל את עצמי, האם אפשר להיראות טוב יותר במְרָאָה
 מאשר בחיים האמתיים?
 איך אנחנו נראים במְרָאָה בעצם?
 איך אנחנו נראים בעיני האחרים?

האם המְרָאָה שלנו בַּמְרָאָה, הוא המְרָאָה אמיתי?
אולי המְרָאָה יוצרת אשליה, ואני צריך את האשליה הזאת?
בעצם מה זה משנה, העיקר שאני מרגיש טוב, ממילא כל החיים הם
אשליה אחת גדולה!

רזיאל: אני מכיר את השתיקות האלה, אחר כך כשתצא מהבית, ותפגוש
מעריצים, זה יהיה כמו ללמוד לדבר מחדש.

צדיק: אני לא אפגוש ואני לא אדבר! (נשמע מרוצה. מציג) תשמע על חוויה
שעברתי. אני נכנס לחדר אמבטיה, אני מסתכל בַּמְרָאָה, אני יוצא מחדר
האמבטיה ומביט בַּמְרָאָה הזאת. ושואל את עצמי מה ההבדל בַּמְרָאָה בין
מְרָאָה הזאת לַמְרָאָה שבמקלחת?

רזיאל: לזה אתה קורא חוויה, או אי-שפיות?

צדיק: במראה הזאת אני לא מכוער, ובמראה באמבטיה אני קצת מעוות.
ולמה אני כל הזמן עושה את זה? אני בודק את עצמי כאן ושם בשתי
המראות אולי עשר פעמים ביום, בממוצע. זה מגוחך?

{רזיאל מעקם את פרצופו. צדיק רואה אותו דרך המראה}

צדיק: בדיוק כמו הפרצוף שעשית.

רזיאל: אני חושב שאתה מְפַתֵּחַ סוג של אהבה עצמית וחוסר ביטחון.

צדיק: (במצב רוח משועשע. מדגים) דע לך שאני מרגיש נהדר ובמיטבי תחת
תאורה כמו זו שמשתמשים בשירותים הציבוריים בקניונים. כנראה בגלל
האור שבא מלמעלה ולא מהצד.

רזיאל: ואני חושב שהישיבה שלך מול המראה צימקה אותך עוד יותר.

צדיק: אני נשארתי באותו גובה, מטר שבעים ושמונה.

רזיאל: (מתגרה בו בכוונה. מצחקק) אתה מטר שבעים ושמונה?! מה פתאום, אין
שום מצב שאתה בגובה מטר שבעים ושמונה! הרבה פחות.

צדיק: בבקשה, תמדוד. (הולך להביא מטר)

רזיאל: נמדוד, אני אומר שיש לך... גג, גג, מטר שבעים.

צדיק: (מביא מטר ועומד עם הגב לקיר) קח, תמדוד.
(הולך ועומד צמוד לקיר על קצות האצבעות)

רזיאל: (מודד) מה אתה עולה על קצות האצבעות, תרד.

צדיק: אני לא עומד...

רזיאל: אתה כן. שהעקבים שלך יגעו ברצפה.
(מודד) בבקשה, מטר שישים ותשע... ו-חצי, אפילו אין לך מטר ושבעים.

צדיק: (בודק את המידה במטר) ככה הצטמקתי בשבעה סנטימטרים?

רזיאל: שמונה וחצי סנטימטרים.

צדיק: (תוך כדי טפיחת חיבה על ראשו של רזיאל) אתה לא חייב לתקן...
טוב, זה בגלל המחלה?

רזיאל: מה פתאום, זה הגובה שלך מאז שאני זוכר.

צדיק: אני לא מאמין. הייתי גבוה ותראה מה נשאר ממני! בוא נמדוד אותך.

רזיאל: לא מעניין אותי לדעת.

צדיק: (פתאום) אתה יודע שההסתכלות במראה עושה אוברול. בוא, נסה לשבת
ותיווכך בעצמך.

רזיאל: אל תכניס אותי למשחק הזה.

צדיק: מה אכפת לך לנסות?

רזיאל: בחיך, אל תנצל את המצב.

צדיק: בוא שב מול המראה.

(שתיקה קלה ממתין לרגע)

אדם חולה מבקש ממך. אתה מסרב לאדם חולה!?
בוא נסה, מה יש לנו לעשות?

{רזיאל נעתר לבקשתו של צדיק}

צדיק: רגע, אני ארחיק קצת את הכיסא. מעכשיו שתיקה מוחלטת.

{צדיק מעמעם את האורות ומרכז תאורה חזקה יותר על רזיאל}

צדיק: עכשיו אתה מואר מספיק. תתחיל להסתכל על עצמך.

רזיאל: (נכנע) איזה עונש נתת לי.
(מתלוצץ) אם אתה רואה שאני יוצא מהמראה, תדאג להחזיר אותי בחזרה.

צדיק: נורא מצחיק. עכשיו תשתדל להירגע ותסתכל ישר על עצמך, כמו שאתה עושה כשאתה משקיף מהמרפסת ומשהו מעניין קורה בחוץ.

{אחרי זמן מה רזיאל מתגרד}

צדיק: (פתאום בקול) אל תזוז אמרתי!

רזיאל: הבהלת אותי! תתחשב בנאדם. אני זורם אתך.

צדיק: בסדר, מפונק. לא לזוז כולל הראש. קח נשימות עמוקות ותתרכז.

{רזיאל יושב מרוכז.

צדיק עומד אף הוא מרוכז ומצפה שמהו יתרחש}

רזיאל: (אחרי זמן מה) אני מרגיש שקורה משהו עם הרגליים שלי. (שתיקה)

{צדיק מהנהן ומרוצה}

רזיאל: (מתחיל להיטשטש ומרגיש את הירכיים ואת פלג הגוף העליון).
זה עולה אל הכתפיים.

צדיק: תמשיך להתרכז.

רזיאל: אני מצליח לשמור על קשר עין עם העיניים.
אני יכול לראות שצומח לי שפם, ונעלם, הגוף מתחיל להשתנות.

צדיק: אתה מסתלבט עלי?

רזיאל: (מתעלם מהערותו של צדיק) זה קצת מפחיד.
זה לא אני.

זה אדם אחר לגמרי.

האם זה הדמיון שלי או מישהו אחר?

צדיק: עוד מעט תגיע לשיא!

רזיאל: אני נראה טוב. אני נראה איש גמיש.

צדיק: (ברכות) כל עוד אתה יודע שאתה נראה טוב, יש לך ביטחון. כאשר אתה מסתכל על עצמך במראה, אתה רואה רק את הטוב ביותר. למרות שבעיני אחרים אתה מכוער מאוד.

רזיאל: אני יכול לראות מי הייתי בחיים הקודמים?

צדיק: אתה לא מרוכז. שקט כמה דקות.

{רזיאל מרוכז במראה.

צדיק מכין לעצמו תה, ומציץ מדי פעם לעבר רזיאל.

אחרי זמן מה, רזיאל מתחיל למשוך בסנטרו כאילו הוא תולש שיער צומח לו.

צדיק נבהל וכמעט נשפך עליו התה}

צדיק: רזיאל! צא מזה מהר!

{צדיק מנער את רזיאל ומוציא אותו מהריכוז}

רזיאל: (מבוהל) הרגשתי כאילו מישהו באמת מתבונן בי. היו רגעים שבהם לא יכולתי לראות שום דבר במראה. והיו רגעים שראיתי את החיים הקודמים שלי ואת דרך החיים שעשיתי.

צדיק: רוב הסיכויים שלא ראית את החיים הקודמים שלך. הריכוז הוא הדבר החשוב, אבל צריך לדעת מתי לצאת ומתי לא להסתלבט עלי.

רזיאל: ברצינות אני שואל, האם זוהי דרך להתחנף למוח ולקבל תשובות לשאלות: מי אני באמת? למה אני קיים? האם אני באמת קיים? מי האיש שבמראה? האם אני-אני באמת מי שאני? הסתכלתי על הדמות שבמראה ישר בעיניים והרגשתי כאילו עוברים לידי חיים אמתיים. שאלתי את עצמי, האם המוח מוליך אותי שולל, לועג לי?

צדיק: אלה הן תופעות מעניינות מאוד והשאלות שאלות גדולות. מה זה יכול להיות? - לא יודע. מה אנחנו מעדיפים? את הדמות שלנו במראה, או את הדמות שבתמונה שלנו?

רזיאל: אני מעדיף את האורגינל. תגיד צדיק, למה התחלת עם זה? למה אתה עושה את זה לעצמך?

צדיק: אני מסתכל במראה וחושב, למה קורה לי מה שקורה?

- רזיאל:** ואז מה?
- צדיק:** אני מרגיש כמו איש פחדן וטיפש מוחלט! עוברות עליי תחושות כאלה... ובמיוחד אני מתחיל לחשוב על האנשים האמיצים שכן נלחמים במחלות.
- רזיאל:** אני מאמין שיש אור בקצה כל מנהרה, אבל...
- צדיק:** אין אבל! ואין מנהרה! המנהרות שלי נאטמו!
(בכעס) כימותרפיה? ניתוח? לא בא בחשבון!
- רזיאל:** מה כן מעניין אותך? לשמוע על אחרים שסירבו לקבל טיפול?
- צדיק:** בדיוק!
האם כל הייסורים האלה שווים את זה? מה עם איכות החיים שלי?
האם לא עדיף איכות על פני כמות? האם לא עדיף לוותר על הכימותרפיה ופשוט לקבל אישור להמתת חסד וללכת בשקט? לשמוע את כל זיוני השכל שלהם על מחקרים תרופתיים? ניסיונות על גופי?!
הם לא מעניינים אותי. טפילים שאני מעדיף להרחיק אותם ממני, לא לשהות בקרבתם ולא להיכנס למחקרים ולהאריך את הסבל! לא אהיה עוד עכבר מעבדה ועוד מספר בסטטיסטיקה!
- רזיאל:** אולי הם בכל זאת...
- צדיק:** (קוטע אותו) הם ירחיבו את ההרס ויגרמו להאריך את הסבל, אני מכיר אותם שנים מהיכרות משפחתית.
- רזיאל:** אף אחד לא שופט אותך. לכל אחד יש את הפחדים שלו ואת החרדות שלו. הרבה אנשים מרגישים רחוקים מהחיים וזה נורמלי לחלוטין.
- צדיק:** עשה טובה, אל תנסה לנחם אותי, כי אני מכיר את הערמומיות שלך.
- רזיאל:** אולי תנסה לחשוב שאתה בר מזל... לא יודע... שאתה...
שאתה היית מי שאתה... סליחה, אני לא מרוכז (מתקן) שאתה מי שאתה.
- צדיק:** היו לי ימים ושנים קסומות של מוזיקה נפלאה.
- רזיאל:** ויש לך הזדמנות עכשיו לחשוב על היצירות שלך ולהעמיק ולשפר את מה שצריך לשפר.
- צדיק:** הכול משופר. (שקוע במחשבות. הולך מצד לצד ולא נראה מקשיב למה שנאמר)

- רזיאל:** לכתוב יצירות חדשות, זה יעשה לך טוב.
זה לא מפתיע שאנשים מתים, זה יכול לקרות לכל אחד בכל זמן נתון.
- צדיק:** ראיתי תמונה של עצמי ואני פשוט המום, כאילו אני שני אנשים שונים.
במראה מישהו בתמונה מישהו שונה.
- רזיאל:** האם אתה הבחור שבמראה או בתמונה? האם כל המראות הן שקר אחד גדול? או אולי התמונה משקרת? או שאתה פשוט לא פוטוגני.
- צדיק:** תתלוצץ, מה אכפת לך? לא עולה לך כסף.
- רזיאל:** להפך, אני זורם אתך.
- צדיק:** וחושב אותי למשוגע.
- צדיק לוקח את כלי הנגינה ומתחיל לנגן. רזיאל מוציא טלפון נייד ומתחיל להקליט.
אור יורד.

תמונה 5

מקום: חוץ. אחרי מספר שבועות. גן ציבורי או שדרה. ספסל. מוזיקת רקע. מרים יושבת על הספסל ומחכה בקוצר רוח.
מאוחר יותר נכנס רזיאל.

רזיאל: אני מתנצל שהתעכבתי.

מרים: הצלחת?

רזיאל: לא הצלחתי לשכנע אותו לצאת צעד אחד החוצה, מתבודד עקשן.
בשבועות האחרונים הוא רדום, בקושי מודע לנוכחותי, הוא שומר כעס חזק עצור בתוכו. (עוצר לרגע ובוחן אותה)
תגידי, עשית שינוי כלשהו, או שאני טועה?

מרים: שמת לב.

רזיאל: בוודאי, יפית.

מרים: איך אתה מסביר שאף אחד מבני המשפחה שלו לא מבקר אותו?

- רזיאל:** הם לא יודעים כלום. עכשיו פתאום הוא החליט שהוא לא רוצה לראות חברים וגם לא אותי.
- מרים:** מה?
- רזיאל:** מה-מה?
- מרים:** איך שהסתכלת עלי.
- רזיאל:** סתם. את לא חייבת לענות לי על השאלה. למה הפסקת לבקר אותו?
- מרים:** לא סיפר לך?
- רזיאל:** לא.
- מרים:** פקד עלי לא לבוא אליו עד שאעשה הפלה.
- רזיאל:** (מופתע) את בהריון?
- מרים:** כן.
- רזיאל:** ממנו?!
- מרים:** אלא ממי? מהמשיח?
- רזיאל:** איזה יופי. השאיר לך מתנה יפה.
- {מתחבקים ומתנשקים. אחר כך מבטיהם נפגשים לרגע}
- רזיאל:** בחיי שאני מתרגש.
- מרים:** גם אני.
- רזיאל:** אני אהיה כמו... (מהסס לרגע) דוד.
- מרים:** קשה לי לראות אותו דועך. קשה לי להשלים עם הידיעה שהוא הולך להיעלם לנו.
- רזיאל:** את צריכה לחשוב על העתיד.
- מרים:** חבל שהוא מתעקש לא לראות אותי ככה, בהריון.

רזיאל: בואי איתי. נכנס אליו ביחד.

מרים: הלכתי לבקר אותו כמה פעמים, והוא צרח עליי כמו בהמה.

רזיאל: את איתי. מקסימום שנינו נחטוף על הראש.

שניהם יוצאים. אור יורד.

תמונה 6

סלון. צדיק נכנס. נראה תשוש. נעזר במקל הליכה, בידו כלי הנגינה.

עצמות לחייו הרזות בולטות. קולו צרוד. נראה שסופו קרב.

צדיק: (יושב, ותוך כדי דיבורו מנסה לנגן ויוצאים לו צלילים מזויפים)

הַאִישׁ שֶׁבַּמְרָאָה גְּבָהוּ מְטֵר שְׁשִׁים וְתִשְׁעֵ...
וְחָצִי.

עוֹד מְעַט חֶרֶף,

הַצְּטַמְקֵת.

כָּל הַחֲלוֹנוֹת יִסְגְּרוּ וְאַתֶּם הֲרַעַשׁ יִפְסֹק...
שֶׁקֶט.

הַיֵּית צְרִיף לַעֲשׂוֹת בְּחִירָה נוֹרָאָה.

לֹא, זֶה לֹא זֶה.

לוֹ רֵק יְכַלְתִּי לְהַגִּיד אֶת הַמִּילִים הַנְּכֹונֹות.

פַּעַם חֲשַׁבְתָּ שְׁתֹּכֵל לְעַמֵּד מוֹל הַמְּוֹת

וְלַחֲרֵךְ אֲלֵיו...
(מפסיק לנגן ובתנועת ביטול) היום אני לא חושב שיש למישהו את

האומץ לעמוד מול המוות ולחייך, אפילו לא חיוך מזויף, זה קשה.

אני מנסה לא לחשוב על העתיד, (מצחקק) עתיד. כבר אין עתיד,

העתיד כאן. יצאתי למסע האחרון. תינוקות ימשיכו להיוולד, יבכו

לאימהותיהם, יאכלו גרבר והוריהם ינדנדו אותם בעגלותיהם.

הבחורות ימשיכו ללבוש שמלות וחצאיות מיני וביקיני, משפחות

ימשיכו ללכת לקניונים הגדולים ולהכניס את כספם למחזוריות.

השמש תזרח, הרוח תנשוב, הכלבים ימשיכו להשתעשע בחוף

של תל אביב. ביליונים של כוכבים ימשיכו לנצנץ... (נושם עמוקות)

אחחח... ואני לא אהיה.

אני מנסה בכל יום להסתכל על העולם בצורה הגיונית. אבל אני

נכשל. כשאני נכשל, אני מנסה למצוא את ההומור וגם כאן אני

נכשל. חשבתי ללכת לים ולעשות לי חתכים בפרקי ידי. למהול את הדם

בים והדגים... אני כבר לא יודע מה לחשוב.
 (פורט צליל מנחם ומחייך לעצמו) טוב שלפעמים כל צליל קטן ואפילו מזויף
 עוזר לי לעבור את הרגע.
 לפעמים אני חושב שאולי הייתי אדם נורא, ומגיע לי לגווע. הרי כל אחד
 יכול להחליט כיצד להשתמש בזמן שנשאר לו.
 אל תראו לי את האיש שבמראה! תפקודו המיני לקוי. מצאתי מעט
 מאוד סבלנות עם התפקוד המיני שלי.
 (צוחק) אדם הולך להיעלם וחושב על משימה אחרונה, מין.

{דפיקות בדלת}

צדיק: (בקול צרוד) יבוא.

{מרים ורזיאל נכנסים, בהיסוס מה.
 צדיק מדי פעם מעסה את הקרקפת שלו.}

צדיק: (בידיים רועדות מצביע על המגירה) רזיאל, יש לי שם מגירה... במגירה יש
 את כל התווים של היצירות שלי,
 אתה תדע מה לעשות איתם.

מרים: שלום צדיק.

רזיאל: (הולך למגירה ורואה כרטיסי טיסה) מה זה? אתה טס?

מרים: (בבהלה) לאן?

צדיק: תירגעו, אני טס לשלושה עד ארבעה ימים לאילת להעלות זיכרונות
 אחרונים.

רזיאל: הטיסה כבר מחר בבוקר?

מרים: אני טסה אתך.

רזיאל: גם אני!

צדיק: (במרירות) אף אחד לא בא איתי, ואף אחד גם לא צריך לדעת, גם לא
 האיש שבמראה. זה כמו להסתכל על הפנים של מישהו אחר וזה גורם לי
 להרגיש את השד מופיע מולי! לפעמים אני בוהה באדמה ומנסה להעביר
 לה זרמים/אנרגיות, כדי לנסות למנוע ממנה את מה שהיא מבקשת.
 (מסתכל על רזיאל ומרים. מחייך)

רזיאל: מה?

צדיק: אני רואה את שניכם ושואל איך תהיו אחרי? אני בכל זאת פוחד למות. אבל אני צריך למות.

מרים: מי יודע מה קורה שם מאחורי הקלעים למעלה? אולי אלה בעצם החיים האמתיים?

צדיק: תודה על הניסיון לנחם.

רזיאל: איך אתה? באופן כללי?

צדיק: אני חושב שהייתי יותר נסער אילו נשאר בי כוח, אבל אני רגוע. אני פשוט לא מרגיש כלום. הכול נשטף ודוהה.

רזיאל+מרים: נלווה אותך לשדה התעופה מחר?

צדיק: אתם כבר משדרים על אותו גל, אז אני שקט.

רזיאל: רוצים ללוות אותך.

צדיק: אין צורך, הזמנתי עובד סיעודי שיהיה איתי. אל תדאגו, הכול מסודר. (מנסה לקום. לא מצליח)

מרים: לאן אתה רוצה ללכת?

צדיק: יש לך משהו מתוק?

{מרים ממהרת להוציא שוקולד מהתיק שלה}

צדיק: התחילו לי כאבים בגב התחתון.

רזיאל: אתה רוצה שאעשה לך הילינג?

צדיק: אתה יודע?

רזיאל: ננסה מה יש להפסיד?

צדיק: (בקול חלוש ואפתי) אם אתה רוצה, דוקטור, אז תעשה.

מרים: (בלחש לרזיאל, שצדיק לא ישמע) הוא בחיים לא אכל מתוק.

{רזיאל מכניס את ידו מתחת לחולצתו של צדיק, מניח אותה על גבו ומתחיל בהילינג.
מרים נותנת לצדיק פיסת שוקולד}

צדיק: (למרים) את יפה היום, השמנת קצת.
(תוך כדי אכילת השוקולד. מסתכל על רזיאל ומסמן) יותר למטה.
(למרים) את יכולה להשגיח על הדירה ולהשקות את שני העציצים בחלון
כשאהיה באילת?
(מסתכל על רזיאל ומסמן) יותר למטה.
(למרים) ולאורר את החדרים.
(מסתכל על רזיאל ומסמן בתנועת יד קטנה, יותר למטה)

רזיאל: (צוחק ומתפלא) זה הכי למטה, אין יותר למטה מזה.

צדיק: אני אומר לך יותר למטה.

רזיאל: הגעתי ללמטה של הלמטה, אין יותר למטה. (עוצר את ההילינג)

צדיק: (מופתע) אין לי יותר למטה? תראה מה זה, נעלם לי התחת.

רזיאל: אל תדאג, סע לאילת ותיהנה מהשמש.

צדיק: (בהומור) השתגעת? שמש? הסרטן שלי יכול לקבל סרטן.

צדיק מהנהן ומתחיל לנגן מספר צלילים ויוצאים לו מזויפים.
האור יורד.

תמונה 7

המקום: גן ציבורי. ספסל. אחרי מספר ימים.

מרים יושבת בהמתנה נואשת.

רזיאל נכנס באיחור עם תרמיל על כתפו.

מרים: עוד פעם אתה מאחר?

רזיאל: כנראה שזה בדם שלי. אני מצטער. תיכף תביני למה איחרתי.
העובד הסייעודי הביא מכתב וחבילה ממנו, הוא טס לשוויץ להמתת חסד.
(מוציא כד מהתיק ומראה למרים)
את רואה? הבוקר המלווה הביא את הכד הזה.

מרים: בן זונה!

רזיאל: בן זונה אמיתי.

מרים: הייתה לי תחושה כזאת, אבל פחדתי אפילו לחשוב עליה.

רזיאל: תקראי.

מרים: תקרא אתה.

רזיאל: (קורא על רקע המוזיקה של צדיק)

שלוש חברים, אני לא באילת, אני בחוץ לארץ עושה חיים. איך עבדתי
עליכם וגרמתי שתראו את הכרטיסים לאילת ולא של שוויץ חחח...

שיר: עיניים סלחניות

"עם שיער שחר סמיר, ועיניים סלחניות,
מרגיש אותן לעתים קרובות חושניות.
זיכרונות יכולים להיות שם, ולהביא צער,
אני רואה את עצמי כמו עץ נשרף ביער...
מות טוב, הוא סופם של חיים טובים".

מרים אהובתי...

מרים: (מתאפקת לא לבכות) הוא אף פעם לא קרא לי אהובתי.

רזיאל: (מתחיל, ובשלב מסוים נשמע קולו של צדיק)

"אני לא אהיה בסביבה כדי לראות אותך יולדת ומגדלת את התינוק/ת.
השארתי צוואה אצל עורך הדין יורם.

אם תתקלי בבעיות כלשהן, רזיאל החכם יידע לפתור אותן, הוא חבר
שאפשר לסמוך עליו. אהבתי אליו לא כאהבת נשים, היא גדולה ממנה.
עוד מעט אני לא אהיה, מתאמן לקראת החום בגיהינום. פזרו את האפר
ברגע שהכד יגיע אליכם, עשו זאת ב"חוף הכלבים", שהכלבים ידגדגו לי
את האפר. רציתי לכתוב ידגדגו לי את העצמות, חחח... תוכלו להרגיש
את האנרגיה שלי בבית, את האהבה שלי אליכם, הזיכרונות המדהימים
שהיו לנו יחד, וכמובן המוזיקה.

לא רציתי להתחבר למכשירי החיאה. זוהי הדרך שלי! אולי בעיניהם של
אחרים, לא מכובד למות כך. אחוז קטן של חולים ששרדו ועזבו את בתי
החולים בעודם בחיים הצליחו לגרד עוד כמה חודשים או בקושי שנים
ובסוף נפטרו בייסורים.

לא רציתי להיזכר כאדם חולה. רציתי למות בכבוד. זאת זכותי. מרים, אם ייוולד לך בן, אל תקראי לו בשמי. השם ישן ולא מתאים לתקופה. אוהב, צדיק.

מרים: הלך.

רזיאל: כן, הלך בדרך שלו. ואני כבר מתגעגע אליו.

מרים: גם אני.

{מרים מסתכלת לרזיאל בעיניים ומשעינה את ראשה על כתפו}

רזיאל: נפזר את האפר?

מרים: כן, עוד מעט.

רזיאל מפעיל מהנייד מוזיקה של צדיק שהוא הקליט ומחייך.